

POSTUL, ARMĂ DUHOVNICEASCĂ

„Venit-a postul, maica curăției, osânditoarea păcatului și vestitoarea pocăinței, petrecerea îngerilor și mărturisirea oamenilor” (Stihoavnă). Trei fapte bune ne învață Sfânta Evanghelie de astăzi: iertarea, postirea și milostenia. Ura și nemilostivirea opresc roada postului. În zadar ne închidem gura de la desfătarea bucatelor, dacă nu întindem mâna spre ajutorarea săracilor. Acum putem intra pe calea cea strâmtă, dar înaltă și frumoasă a înfrânării, prin care putem dobândi harul lui Dumnezeu. Acum putem să păzim cu evlavie și silință cele poruncite ca să se înalțe postul ca o tămădie bine-primită la Dumnezeu. Pentru lumea de azi, materialistă și înrobitea plăcerilor trupești, postul nu mai are trecere, de aceea Mântuitorul rânduieste postul printre „faptele dreptății” (Matei 6, 1). Mântuitorul, ca un nou Moise, Și-a început misiunea printr-un post de patruzeci de zile (Matei 4, 2). Sfântul Apostol Pavel mărturisește: „Îmi chinuiesc trupul și îl supun robiei ca nu cumva altora

propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic”. La postire, omul să nu se laude, căci Dumnezeu vede și cele mai ascunse, El este „Tatăl ce vede într-ascuns și-ți va răsplăti ție”. Astfel, „întregul timp Bisericii”, până la venirea Domnului, adevărații creștini suspină după dorul Mirelui și astfel postului i se poate da o semnificație a Învierii. Spune Sfântul Marcu Ascutel: „Cel ce flămânzește pentru Hristos, harul i se face hrană, celui ce însetează, hrană prea dulce, celui ce tremură de frig, haină, celui ostenit, odihnă, celui ce se roagă, deplină încredințare, celui ce plânge, mângâiere”. Falșii postitori duc cu greu „zăduful zilei” și numără cu nerăbdare zilele ce au mai rămas. Milostenia și iertarea vin acum să îmbrățișeze postul. Dacă izgonim ura, izgonim de fapt urgia lui Dumnezeu ce va fi asupra noastră. Iertarea ne pregătește pentru postul cel adevărat, iar milostenia îl desăvârșește. Cel ce își adună comori în cer culege rodul cel nestricăcios: slava nestricăcioasă, bucuria lipsită de invidie, împărăția cea veșnică. Trebuie să ne gândim la cele cerești în locul celor pământești, căci trebuie să ne facem oameni cerești, pe pământ, cu oamenii, iar în cer, cu Dumnezeu. Umplând mâna aproapelui, punem în mâna Domnului. Acolo rămâne comoara, în mâinile Lui, păzită până la ziua Judecării. Atunci, având destule adunate, vom primi în locul acestora Împărăția veșnică: „Veniți binecuvântați Tatălui Meu, moșteniți împărăția gătită vouă de la întemeierea lumii”.

Postul este o perioadă a cugetărilor și reflecțiilor duhovnicești. Este cea mai bună oportunitate pentru a ne îndrepta viața, pentru a ne apropia mai mult de Creator, prin faptele noastre cele bune, prin trăirea noastră duhovnicească. Postul trebuie să fie după putere, de dragul lui Hristos, pentru transformarea de către Duhul sfânt a firii noastre vechi în una nouă. Slavă Ție, Doamne! Amin.

Fiule, dă-mi inima ta!

- Gânduri în prima săptămână a Postului Mare -

† Mai presus de toate gândește-te la Dumnezeu, căci și Dumnezeu se gândește la tine mai presus de toate. Precum păstorul se gândește la oaia cea rătăcită mai mult decât la întreaga turmă, așa și Dumnezeu tău se gândește la tine, care te pierzi în păcat, mai mult decât la toți îngerii din cer.

† A cugeta la Dumnezeu nu înseamnă a cerceta ființa lui Dumnezeu, ci înseamnă a cerceta și a afla ce așteaptă Dumnezeu de la om.

† Cel ce cumpără nuci, nu caută la coajă, ci la miez. La fel cu nenumărate lucruri din lume, oamenii le caută pe cele nevăzute, nu pe cele văzute. Și Dumnezeu tău caută la tine după inimă. Prin coaja cea trupească, El privește în miezul tău, în inima ta, și caută la inima ta.

† În inimă, Ziditorul a pus temelia vieții. În inimă viața se zămislește, purcede, crește și se îndreaptă spre mormânt și dincolo de mormânt. Oare cât prețuiește omul despre care toți spun: e deștept, dar nu are inimă? Dumnezeu nu va cere de la el deșteptăciune, ci inimă.

† Cât prețuiește omul despre care se spune: e bogat, dar nu are inimă? Oare își va duce bogăția în cealaltă lume și o va dăruia Celui a cărui vistierie sunt pământul și cerul, și soarele și stelele și toate împărățiile știute și neștiute?

† Ce-i ajută omului puterea și frumusețea cea trupească? Oare nu întâlnim zilnic pe cei ce în tinerețe erau puternici și frumoși, iar acum, gârboviți și trași, se sprijină ori în baston, ori de mâna cuiva? Multora, puterea și frumusețea trupească le-a slujit, din nefericire, la putrezirea inimii înainte de putrezirea oaselor.

† Postul înseamnă slăbirea legăturii inimii cu lumea și întărirea legăturii inimii cu Dumnezeu.

† Întărirea legăturii cu Dumnezeu aduce bucurie în inimă. De aceea se citește la începutul Postului din cărțile bisericești: „Iată, a venit veselitoarea vreme a postului!”

† Amintește-ți numele acelor mărimi duhovnicești care, cu postul, au slăbit legăturile lor cu lumea și au întărit legăturile cu Dumnezeu cel viu: Sfinții Antonie, Pavel, Eftimie, Sava cel Sfințit, Pahomie, Atanasie Atonitul, Teodosie, Macarie și mulți alții.

† Amintește-ți și de Dumnezeu purtătoarele fecioare și femei, ale căror inimi au fost umplute de dragoste către Hristos: Sfintele Tecla, Xenia, Eupraxia, Anastasia, Matrona, Sara, Maria Egipteanca, Pelaghia, Taisia, Teodula, Vasilisa și multe altele.

† Dacă îți sunt departe după loc sau după vreme, atunci amintește-ți de acele slăvite nume din neamul nostru: Sfânta Parascheva, Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfântul Onufrie de la Vorona, Sfântul Daniil Sisastrul, Sfântul Ioan Cassian, Sfântul Ioan Hozevitul și mulți alții care cu postul au sfințit trupurile lor și cu rugăciunea au sfințit țara în care viețuim.

† Toți sfinții pomeniți, același glas au auzit: „Fiule, dă-mi inima ta!”. Acelui glas au răspuns cu bucurie și inima lor întru totul au dat-o Dumnezeului și Ziditorului lor. Fiul meu, dă-i inima ta!

Sâmbetele din Postul Mare sunt zile de pomenire generală a celor răposați, părinți și frați ai noștri, adormiți întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. După cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, suntem datori să-i iubim pe apropiații noștri, ca pe noi înșine, iar în rugăciunile pentru cei răposați se arată cea mai mare și mai desăvârșită dragoste. Iar această dragoste este scumpă celor răposați, deoarece noi le aducem lor, celor fără de ajutor, un adevărat ajutor. În zilele Postului Mare, datoria fiecărui adevărat credincios, sunt milosteniile și facerile de bine. Prin facerile de bine pe care le facem pentru cei răposați, noi arătăm Domnului nostru că și noi suntem vrednici de mila Sa. Cerând de la Dumnezeu iertarea păcatelor pentru frații, prietenii, cunoscuții, rudele apropiații noștri, arătăm speranța că și noi vom primi acestea la Judecata fiecăruia dintre noi. Motivul pentru care pe parcursul Postului Mare s-au pus aceste sâmbete de pomenire a celor răposați, stă în dragostea creștinească. Sfântul Apostol Pavel spune că fără de dragoste nu este nimic, deci postul nostru, dacă nu va fi însoțit de adevăr și de dragoste își va pierde însemnătatea, iar cei ce postesc, nu vor ajunge la scopul lor, facerile de bine vor pierde puterea lor. Iată de ce, Biserica are grijă pentru ca între toți fii săi să se păstreze dragostea și pacea. Mai înainte de a păși în Postul Mare, Biserica ne-a invitat pe fiecare dintre fii săi, care locuim aici pe pământ, să arătăm că suntem într-o legătură neîntreruptă a dragostei și bune înțelegeri cu cei ce au trecut la cele veșnice – atât cu sfinții, cât și cu cei ce se află în dureri. Tot așa și acum, nevoind să încălcăm nici cât de puțin porunca întemeietorului nostru Iisus Hristos, de a ne iubi unii pe alții, Biserica ne îndeamnă la rugăciuni comune pentru cei răposați, alegând în acest scop, sâmbetele din Postul Mare.

Alt motiv, pentru instalarea acestor zile ca zile de pomenire, stă în faptul că în alte zile de pe parcursul Postului Mare, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică nu se săvârșește Sfânta Liturghie, iar prin

aceasta, morții sunt lipsiți de acele bunătăți care vin asupra lor în timpul Sfințelor Liturghii. De aceea, în aceste zile se înalță la Domnul rugăciuni aprinse, speciale. Iar celelalte sâmbete, sunt consacrate deja anumitor evenimente, pomenirea celor răposați făcându-se după modul obișnuit. În zilele de pomenire generală a celor răposați, creștinii vin la Biserică, aprind lumânări, aduc colivă pentru cei răposați, se roagă cu osârdie pentru scumpii lor, trecuți la Domnul, arătând prin aceasta adevărata dragoste. Fiecare dintre noi este dator să înțeleagă importanța acestor pomeniri. Omul păcătos, ajungând înaintea lui Dumnezeu, nefiind vrednic de a moșteni raiul, nu se va mai putea ruga pentru sine lui Dumnezeu. Astfel de posibilități primesc doar sfinții și cei ce sunt bineplăcuți lui Dumnezeu. Dacă aici pe pământ, noi putem mărturisi păcatele noastre și primim iertarea lor, dincolo, ei sunt lipsiți de acest drept. De aceea, pomenirile și rugăciunea personală pentru cei răposați, sunt de foarte mare folos, cât și faptele bune, milosteniile făcute de noi pentru ei. În mod deosebit, importanța pomenirii crește atunci când aceasta este făcută în timpul Sfintei Liturghii. Fiecare poate să ajute pe cei răposați prin rugăciuni.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 23 februarie	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul I
Mărti 24 februarie	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul II
Miercuri 25 februarie	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul III
Joi 26 februarie	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul IV
Sâmbătă 28 februarie	07:00	Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți <i>(Sâmbăta Sfântului Teodor)</i>
		Sfânta Liturghie
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernia Duminicii întâi din Post
Duminică 1 martie	07:00	Utrenia Duminicii întâi din Post Sfânta Liturghie

Rugăciunea Sfântului Efreim Sirul

Această rugăciune ocupă un loc important în slujbele Postului Mare pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele pozitive și negative ale pocăinței și constituie o „verificare” pentru ostenele noastre personale de-a lungul Postului. Boala fundamentală este duhul trândăviei. Este acea lenevire și pasivitate a întregii noastre ființe, care întotdeauna ne împinge mai degrabă „în jos” decât „în sus”, care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă și, deci, nu este nici de dorit. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăvește energia duhovnicească de la însuși izvorul său. Rodul trândăviei este grija de multe. Este acea stare de deznădejde pe care toți Sfinții Părinți au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om de a vedea ceva bun; este reducerea la pesimism a tot ceea ce există. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea, devine incapabil să vadă lumina și să o dorească. Iubirea de stăpânire este altă piedică în calea mântuirii. Deși pare bizar, trândăvia și deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viața cu iubirea de stăpânire. Dacă Dumnezeu nu este Domnul și Stăpânul vieții mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn și stăpân, centrul absolut al propriei mele vieți și încep să evaluez totul ținând cont de nevoile mele, de ideile mele, de dorințele mele și de judecățile mele. Iubirea de stăpânire este astfel o degenerare fundamentală a relației mele cu ceilalți, o încercare de subordonare a lor față de mine. Grăirea în deșert este dăunătoare sufletului. Dintre toate ființele create de Dumnezeu, doar omul a fost înzestrat cu darul vorbirii, care este adevărata „pecete” a Chipului Divin în om (Ioan 1, 1). Dar, fiind darul suprem, este prin același simbolism, supremul pericol. Cuvântul mântuie și cuvântul ucide; cuvântul inspiră și cuvântul otrăvește. El împinge spre trândăvie, deznădejde și iubirea de stăpânire și transformă viața în chin. Însă, cununa tuturor virtuților și ostenele este dragostea. Amin.

